

Моє віршування

Микола Руденко

Наснилося, немовби я віршую
Там, де людська ще не була нога;
І ніби я тепер товаришую
З самим люцифером —
Він мій слуга.

На Місяці стою чи то на хмарі,
А на ногах моїх висить ланцюг.
Я ним поєднаний із кимось в парі
Серед брудних тюремних волоцюг.

Вони воруються, немовби черви —
Людського в них давно уже нема.
Та друг задля натхненної перерви
Мене від них у небо підійма.

Запитую:
— Гей-гей, яке це коло?
Люцифере, признайся: де я, де?..
Він посміхається:
— Віршуй, Миколо.
За мною жодна з рим не пропаде.

Зненацька починаю розуміти:
Занадто хитрий у слуги смішок.
І що воно за отака приміта:
Він сторінки ховає у мішок.

Хапає, ніби у шинкарки здачу,
Хоч я ще не спиняю олівця.
— Ха-ха, віршуй... А я вже добре бачу:
У мене не лишилось ні слівця.

Я пробую ланцюг зірвати з себе —
Та видно, що майстри були не ті.
Аж ось заявляється посеред неба
Син Божий, розіп'ятий на хресті.

Він в темний простір подивився строго
І нагадав, прогнавши мертву тінь,
Що Слово — Бог...
Безсилі проти Нього
Всі хитрощі люцифера...
Амінь.